

Sygn. akt II CSK 591/19

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa T. A.
przeciwko Zakładowi Opieki Zdrowotnej i Medycyny Pracy [...].
Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 kwietnia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwany szpital wniósł skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał na jej oczywistą zasadność. Skarga nie jest jednak oczywiście uzasadniona, a lektura zaskarżonego orzeczenia nie dowodzi, aby w sposób oczywiście nieprawidłowy wyłożono lub zastosowano prawo. Co więcej, sam skarżący dostrzega, że ustawodawca pozostawił sądom dużą swobodę co do ustalenia należnego w danych okolicznościach zadośćuczynienia, a proste porównanie wysokości kwot z potencjalnie podobnymi sprawami nie może prowadzić jednak do wniosku o oczywistej zasadności skargi, ponieważ ustalając taką wysokość sąd bierze pod uwagę całokształt okoliczności konkretnej sprawy. Nie ma racji skarżący twierdząc, że oczywiście nieprawidłowe było

ustalenie przez sąd wystąpienia w tej sprawie przesłanki winy oraz przesłanki adekwatnego związku przyczynowego - z dokonaniem takiego ustalenia można oczywiście polemizować w ramach podstaw kasacyjnych, natomiast w okolicznościach faktycznych sprawy na pewno nie było ono oczywiście nieprawidłowe. Nie świadczy o oczywistej zasadności skargi ustalenie przez sąd terminu liczenia należnych odsetek od daty wcześniejszej od uprawomocnienia się orzeczenia zasądzającego - jest to pogląd mniejszościowy, krytykowany, ale występujący w doktrynie i judykaturze, a zatem nie oczywiście nieprawidłowy. Wreszcie, wbrew twierdzeniom zawartym w skardze, nie doszło do oczywiście nieprawidłowego naruszenia przepisów postępowania cywilnego, ponieważ sądy wyraźnie i obszernie wskazały, jakie okoliczności i przesłanki uwzględniły przy wydawaniu orzeczenia.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aj